

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 2. december 2018

Kirkedag: 1.s.i adv/A

Tekst: Sl 100; Rom 13,11-14; Matt 21,1-9

Salmer:

SK: 87 * 657 * 75 * 84,6 * 74

LL: 87 * 447 * 449 * 657 * 75 * 84,6 * 74

Når kalenderens nytår fejres, så sker det med et ordentligt brag. Det gamle år fyres af, og det nye skydes ind, hilses velkommen med salut. Der festes. Hvorfor fester vi egentlig så meget, blot fordi vi skifter et tal ud i årstallet og tager en ny kalender i brug? Og det med en ny kalender er jo så som så, for de fleste af os er for længst begyndt at skrive i kalenderen for 2019. Men ved nærmere eftertanke er det da en spøjs anledning til en fest af de dimensioner, som det er. Måske er det i glæde og taknemmelighed over, at man kom gennem det gamle år, selv om det måske var med sår og sorg, eller er det i forventning og håb for det nye år?

Det går lidt mere stille af, når vi skifter år i kirken. I dag er det kirkenytårsdag. Godt kirkenytår! Men fester vi derover? I hvert tilfælde ikke på samme måde. Vi må heller ikke fyre fyrværkeri af nu.

Vi fester ved at høre om Kongens komme, og måske nogle prøver at finde en fællesnævner her og så dronningens nytårstale ved kalenderens nytår. Kongen kommer i optog ind i Jerusalem. Kongen, Hærskareres Herre, om end der ikke er noget kongeligt eller herre-ligt over Jesu indtog i byen. Og på en eller anden måde er det som om, at det kirkelige nytår næsten med det samme drukner i advent, og dermed også meget hurtigt i jul. Kongen på æslet bliver lynhurtigt til barnet i

krybben. Nytåret sker, men kommer til at stå i juletidens tegn. Nytåret sker, men det er som om, der med det samme peges frem på noget andet. Der bliver i hvert tilfælde peget frem på en fest, som er langt større og dyrere end den kirkelige nytårsfest, nemlig julen.

Julen med dens højtids- og helligdage. Der peges frem mod en fylde, hvilket jo blandt andet ses i adventskransen, der bliver mere og mere ”fyldt” med lys, jo tættere vi kommer på jul. Dette i kontrast til kalenderlyset, der bliver mindre og mindre af, jo tættere vi kommer på jul. Så på en og samme tid tæller vi ned til den store forløsning, og vi tæller op til den store fylde. Og vi gør begge ting, for vi skal gøre begge ting, for det er to forskellige ting, vi tæller til, og dog forenet i samme højtid.

Når vi tæller ned, så tæller vi ned til julens folkelige traditioner, sådan som de på forskellig vis skal udfoldes i familier og hjem. Vi tæller ned til julemiddag og julegaver og julefællesskab. Når vi tæller op, så tæller vi op til kulminationen og udførelsen af Guds løfter om sin åbenbaring og om sin frelsesgerning for os. Når kalenderåret skifter, så kan vi stå og kigge ud over 365 nye dage, og vi kan håbe, at noget godt sker. Vi kan ikke vide det; men vi håber. Når kirkeåret skifter, så får vi straks anledning til at løfte blikket og glæde os over, at noget godt er sket. For når vi fejrer jul, så fejrer vi jo ikke, at det er blevet jul; vi fejrer, at det har været jul. Derfor er adventstiden en begrundet forventningstid. Og når forventningerne i hvilke vi tæller ned (kalenderlyset) går hånd i hånd med forventningerne i hvilke vi tæller op (adventskransen) – når disse forventninger mødes i fælles forløsning, så er det en fest værdig, hvori himmelglæden netop får sin forløsning, sin form, sine ord og følelser i vore jordiske udfoldelser i skikke og traditioner.

Det er også en håbets forventningstid. Men måske et håb, vi ikke fokuserer så meget på; men det skal også med. Nemlig håbet om kongens komme, Hærskareres Herres komme, Jesu komme, ikke som Menneskesøn, men som Himmelkonge. Da kommer han ikke for at blive lagt i en krybbe eller hængt op på et kors. Da kommer han for at vise, at krybben var en himmelseng og korset en trone. Det kors, hvorfra det engang lød: ”Det er fuldbragt.” Og da Jesus gik ud ad graven, gik han gennem livets triumfbue som den sejrherre, der én gang for alle vandt livet, friheden og herligheden for sit folk. Og en gang kommer han og fører sit folk hjem til det alt sammen. Så langt rækker adventstiden håb, hvilket vi skal høre mere om næste søndag.

Lige nu er det første søndag i advent. Lige nu hører vi om, at Jesus drog ind i Jerusalem forud for påsken. Vi hører om, at Jesus drog ind i folkets, det nationale og det religiøse folks hjerte. Det var hovedstaden i landet, og det var tempelbyen, Guds tempel. Herfra blev landet regeret, dagliglivet reguleret; hertil drog man og hertil rettedes ens opmærksomhed, når Herren skulle tilbedes under glædesang og jubel. Jesus drog ind i hjertet. Jesus drager ind, ”sagtmodig, ridende på et æsel”.

Selv om vi kender fortsættelsen af beretningen, så skal vi lade som om, vi ikke kender den. Vi skal træde ind i beretningen den søndag formiddag på vejen op til Jerusalem, hvor vi finder os selv midt i en forsamling, der pludselig åbner sig for at bane en vej for en mand på et æsel; hvor vi gribes af begejstringen og euforien, hvor vi smider vores kappe på vejen foran ham, hvor vi brækker grene af træerne og danner en espalier over og foran ham og hylder ham: ”Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!”

Hvad er det lige, at der sker her? Hvad er det lige, at der sker med mig? Hvad er det lige, at der sker for mig? Er jeg bare en del af et massehysteri, eller kommer det fra hjertet af? Hvorfor går hele begivenheden lige i hjertet på mig?

Fordi Jesus drager ind i hjertet. Fordi jeg er nød til at forholde mig til ham. Fordi, når jeg hylder ham som den velsignede i Herrens navn, så bliver han også den velsignede i mit hjerte.

Han kommer på et trækdyrs føl. Han kommer på et tjener-dyr. Han drager ind i hjertet for at tjene. ”Se, din konge kommer *til dig*, sagtomdig...” Kongen kommer *til dig – for at tjene*. Kongen, som kommer i Hærskareres Herres navn, vil tjene den enkelte af os som konge i vort hjerte.

Derfor skal vi her i skæringspunktet mellem det gamle og det nye kirkeår høre og forholde os til, at han, som vi har hørt om, som har gjort og sagt; han, som det gamle kirkeår handlede om; han som vi festede for i jul, påske og pinse; han, som vi skal høre om i det nye kirkeår; han, som vi skal høre sige og se gøre; han, som det nye kirkeår handler om; som vi skal feste for i jul, påske og pinse - han vil være konge i vore hjerter og tjene os med sagtomdighed, godhed og trofasthed til evig tid. Vi skal deri forstå, at ”Herren er Gud, han har skabt os, vi hører ham til, vi er hans folk og de får, han vogter.”

Deri kan vi krænge mørkets gerninger af os og tage lysets rustning på og således være iklædte Herren Jesus Kristus. Da er vi ikke bare kongens tjenere, men kongebørn i Herrens tjeneste.

I advent vi tæller op,
til jul vi tæller ned
for Jesus vor konge i evighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.